

Bayer Zsolt: Kilakoltatás az eszme jegyében

2019 február 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Pontosan így lakoltatták ki, internálták, zárták táborba, vitték Szibériába vagy Recskre vagy a Hortobágyra a nagyszüleinket, csak akkor nem a migránsokat rakták a házaikba, hanem a párttitkárt.

Tételmondat-sorozat, I. rész: „Szabad-e Dévénynél betörnöm. Új id?knek új dalaival?”

Nem. Nem szabad. Persze nem tagadhatjuk: szép illúzió volt. Szinte álm – vagy lázálom? S milyen régóta tart! Már Batsányi János így szólt kortársaihoz: „Jertek, s hogy sorsotok el?re nézzétek, Vigyázó szemetek Párizsra vessétek!” Igen, több mint kétszáz éve mondogatjuk egymásnak ezt a sort és várjuk a csodát. Onnan, Nyugatról, Párizsból, Dévény fel?l. Hát jó, akkor most egy pillanatra vegyük komolyan Batsányinkat, és vessük vigyázó szemünket Párizsra.

Párizsban ma egy súlyos lelkibeteg, identitászavaros, mindig mindenben kudarcot valló alak az úr. Párizs rothad. '68 óta folyamatosan. Párizsban gy?zött a „nyitott társadalom”, Párizs számos kerületében naphosszat sétálhatsz anélkül, hogy egyetlen fehér embert látnál, Párizsban a filmrendez? Mathieu Kassovitz A gy?l?lete az úr. Párizsban már senkit nem érdekel a költészet maga, mégis égre kelt az éji folyó csillaga.

Párizsban birkát vágnak a külvárosi erkélyeken, Gérard Depardieu Oroszországba emigrált. Ó, hát hová lettek azok az id?k, amikor a cári emigráció s a térképr?l letörölt Lengyelország emigrációja együtt itta halálba magát abszinttal – éppen Párizsban? Azok az id?k is odalettek. Ha Henri de Toulouse-Lautrec most feltámadna és sétát tenne vasárnap a városban, biztosan megtámadná a sárga mellényesek, hiszen grófi származású, ráadásul olyan burzsoá szenvedélyei voltak, mint a montmartre-i mulatók, táncosn?k, örömlányok és kártyások, s olyan alakokkal mutatkozott, mint Aristide Bruant. Ilyesféle elhajlásokat nem t?rhet el korunk formálódó új proletárdiktatúrája.

Ugyanakkor, mivel Toulouse-Lautrec törpe maradt, miel?tt agyonvernék, véres harcot indítának azon jogáért, hogy indulhasson az olimpián, leginkább magasugrásban. Mert a jogoknál már nincsen fontosabb ma. Éppen a minap vették körbe ezek a sárga mellényesek a lengyel bevándorlók gyermekeként már Párizsban született zsidó Alain Finkielkraut-t, és igazán keresetlen, nagyblankás szavakkal „Büdös zsidó, cionista, ba...d meg anyád!” kiáltással üdvözölték, s ha nincsenek ott a rend?rök, meg is lincselik. Ám ne gondoljuk egy pillanatra sem, hogy ezek a kedves emberek nincsenek tökéletesen tisztában a saját valódi s még inkább a vélt jogaikkal.

Ilyen tökéletes, hívogató hely lett Párizs. Nem véletlenül mondta nemrég Alain Delon: „Az élet már nem tartogat számomra sokat, mindent megismertem, mindent láttam már. De mindenekel?tt utálom ezt a kort, hányok t?le. Nincs többé tisztelet, nincs adott szó. Csak a pénz számít. Egész nap csak a b?nözésr?l hallunk. Tudom, hogy sajnálkozás nélkül hagyom majd itt a világot.”

Persze kit érdekel Alain Delon? ? csak egy ócska fehér ember a múltból, egy afféle „sztárocska”, aki biztosan nem tudja felsorolni a hetvenkétféle genderidentitást. Nincs már rá szükség, és Jean-Paul Belmondóra sem. Régi bölények kihalásra ítéltettek. Már abból is látszik ez, hogy ezeknek még anyjuk volt meg apjuk. Micsoda szörny?, kirekeszt?, múltban fetreng? torz világkép ez, b?zlik a 30-as évekt?l!

A mai Párizs haladó szellemében már nem használjuk az apa és anya fogalmakat, helyette itt a szül? 1 és a szül? 2 – s persze ez a haladó és befogadó hozzáállás már méhében hordozza az új háborút, az új szabadságharcot, mert ugyan ki merészelné az 1-es és a 2-es besorolással megkülönböztetni egymástól azokat a szül?ket? S?t, mivel az 1 és a 2 egymást követi a számsorban, ez önmagában hordozza a hierarchiát, ami elviselhetetlen, fel, párizsiak, fel, Nyugat, ne hagyjátok, hogy rátok égjen a megkülönböztetés eme szégyene! Töröljük el az 1-et és a 2-t! Igen, ez lesz a jöv? heti szabadságharc. Ugyanis nemcsak a Monty Python teljes életm?ve változott rögválósággá, hanem valódi harcok híján ma a nyugat (Nyugat!) halálosan komolyan veszi a maga béka-egér harcait (Batrakhomüomakhia), és képtelen rájönni, hogy idiótát csinált magából. Talán azért képtelen, mert idióta...

Száz éve már lassan, hogy Dévény fel?l csak elmebajok törtek be ide. Száz éve már, hogy a nyugati értelmiség csak elmebetegekben, tömeggyilkosokban és idiótákban hitt, ezekben helyezte bizalmát, ezeket emelte piederstálra, ezeknek hódolt körömszakadtáig, és soha nem t?rt ellentmondást.

Lenint imádták el?ször, s persze mindenekel?tt Marxot, ez a szerelem nem múlt el soha.

Lenin után Sztálinért rajongtak, nyilvános kivégzéseket, autodafékat rendeztek, amelyeken virtuálisan leszámoltak mindenkivel és bárkivel, aki Sztálin és a Szovjetunió csodálatosságát kétségbe merte vonni. Ott ült Párizsban az összes, Jean-Paul Sartre, Jorge Semprún, Simone de Beauvoir, és ájultan csodálták Sztálin demokráciáját, humanizmusát, a Szovjetunió jólétét, s persze tagadták a gulágot.

Amikor aztán tarthatatlanná vált Sztálin imádata, következett a kommunista Kína. Mao lett az új megváltó, Kína a mintademokrácia és a jólét hazája. Aztán jöttek sorban a többiek: Fidel Castro, Che Guevara és Pol Pot (ez utóbbi a Sorbonne-on végzett, aztán hazautazott, és kivégeztette a szemüvegeseket, és egykori diáktársai rajongtak érte!); ez a francia (és nyugati) értelmiség még akkor sem volt képes valami normális emberért rajongani, ha nem figyelt oda. Ezek még véletlenül is biztos kézzel tudták kihúzni a történelem kalapjából az elmebeteg b?nöz?ket, aztán körültáncolták az összeset, és vég nélkül írták a rajongó cikkeket a Le Monde-ba meg a L'Humanitébe, és ugyanilyen vég nélkül írták az elítél? és nyilvános kivégzéssel felér? cikkeket ugyanitt mindazok ellen, akik ellent mertek mondani vagy csak restek voltak lelkesedni.

Száz éve már, hogy ezek ott nyugaton engesztelhetetlenül gy?lölik Istent, a nemzetet, a családot, a n?t és a férfit. Már Herczeg Ferenc figyelte rájuk a Magyar Figyel?ben: „Azok az urak, akik a szabadgondolkodással hivatásszer?en foglalkoznak, azután szükségét látták annak is, hogy szakszervezetekbe tömörüljenek, és e célból egyesületet alkottak, amely alapszabályaival biztosítja tagjainak a szabad gondolatot. Az egyesület lapot is ad ki, amely igen rossz véleménnyel van Istenr?l, ám igen jó véleménnyel van Lefkovich Samuról. Ezenkívül az index szerepét is ellátja, amennyiben id?r?l id?re közzéteszi a szabadgondolkodás szempontjából gyanúsak neveit.”

Mi sem változott azóta. Illetve mégis. A helyzet sokat romlott. Ma ott tartunk, hogy ha valahol saját gyerekek születését preferálják és próbálják meg támogatással el?segíteni, akkor a Nyugat felhördül, hogy ez nácizmus, b?zlik a 30-as évekt?l, vér és föld, ó, borzalom! És a „saját”, „magyar és fehér” gyerekek akarása helyett a „szervezett és rendezett bevándorlást kellene támogatni”.

Értjük.

Ma Dévény fel?l az érkezik, hogy „megszült a transznem? férfi, és most azért küzd, hogy a gyerek apja lehessen”, ugyanis a szabadságot még mindig két lábbal tipró Nagy-Britanniában azt, aki megszüli a gyereket, csak anyaként lehet beírni a naptárba. Na ugye! Rajta, Batrahomüomakhia-h?sök, rajtatok a világ szeme!

Ezt is értjük.

S ma az érkezik Dévény fel?l, hogy „egy sváb kisvárosban lakó család nyugodt életét alaposan felforgatta egy döntés, amely alapján közölték a nyugdíjas párral, hogy hamarosan migránsokat fognak elhelyezni abban a házban, ahol ?k is laknak.

Ezt érdemes részletesebben is megismerni: „Fenekestül felfordult egy német házaspár élete. A 74 éves Klaus Roth és felesége nyugdíjas éveiket töltötték a kis híján négyezer f?s településen, Neckartailfingenben. Kényelmesen élték mindennapjaikat, azonban ez nem sokáig lesz így. A helyi sajtó alapján több lap is beszámolt arról, hogy a hatóságok illegális bevándorlókat akarnak elhelyezni abban a házban, ahol a pár is lakik. Csináljanak helyet az újonnan érke?knek – közölték velük. – Nem vagyok hajlandó elfogadni az önkormányzat és a polgármester döntését – mondta a dühös férj, aki nagyon régóta a házban lakik. – Három gyereket neveltem fel ebben a házban, rengeteg pénzt öltem bele – panaszkodott az id?s férfi, majd hozzátette, hogy az önkormányzat felajánlott cserébe egy másik lakást, ami azonban feleakkora. Nagyjából negyven migránst akar elhelyezni a békés kisvárosban a vezetés. Mivel az ideiglenes szállások megteltek és további migránsok jönnek, az önkormányzat azt tervezi, hogy a 150 négyzetméteres lakás pont megfelel? lenne a számukra. Nagy a nyomás rajtunk, egyre több bevándorlót kell befogadnunk és helyet kell találnunk nekik – mondta a város polgármestere, Gerhard Gertitschke.”

Na ezt értjük csak igazán! Mi ezt már átértük egyszer. Pontosan így lakoltatták ki, internálták, zárták táborba, vitték Szibériába vagy Recskre vagy a Hortobágyra a nagyszüleinket az eszme nevében, csak akkor nem a migránsokat rakták a házaikba, hanem a párttitkárt meg a többi hasonsz?r?t, akinek magától soha nem volt semmije sem. Mert ahogy a régi bölcsesség mondta: az a baj a kommunistákkal, hogy mindig kifognak a más pénzéb?l. És ím, a fényességes Nyugaton elérkezett az igazság pillanata: az eszme nevében kiteszik házukból a tulajdonost, mert kell a hely a migránsnak, és különben is, minek akar akkora helyen lakni az a két vénember, nem igaz?

„Szabad-e Dévénynél betörnöm. Új id?knek új dalaival?”

Nem. Nem szabad. Tilos.

Az új dalok nagy része régi dal, rémes dal, kisebbik része meg elmebaj. Ez lett a szabadságból. S ha ez az alternatíva, akkor ideje résen lennünk. Nézzünk inkább egy másik dalt, Arany János Toldi estéjét: „Végs?

rendelkezést tennék: de hát minek? / Nem igen van: mir?!. S ha volna sincs: kinek. / Nem hagyok örökös... csak egy h? cselédet: / Azt kötöm szivedre – – meg a magyar népet.” / „Szeresd a magyart, de ne faragd le” – szóla, / „Erejét, formáját, durva kérgét róla: / Mert mi haszna sí mább, ha jól megfaragják? / Nehezebb eltörni a faragatlan fát.”

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló